

צה א מיי פיע מ'ל
זכיה הלכה כב
טוש"ט מ"מ סתן נכ
ספק צב בנ"ס:
צו ב טוש"ט א"ע פ"ו ל
ספק ה:
צו ג ד ה מיי פ"כ מ'ל
אפילו כולא הלכה ו
מנן לאון קכ טור א"ע
סתן ג:

תוס' ר"י הוקן

כאן במבחינתו וכו'.
שהיא אומרת שמן הברק
הביאה אלו היטני
בגרותו ומיהו לשמואל אם
לא מצאנו לה סמיני אור
חוקשה אין חוקשה
לקדושה כל עיקר עד
שתיבא סימני (ו) חדשי
עד שצא. וקא בני
דנימא נמי דאמרי' לא
פליגי ואפילו רב מודה
שיש לבגרות סימני
ואזו סימני אצמל קאי
והיא דקאמר הרי היא
בגורת לפניו כלומר לא
חוקשה לאל דקרוהו
כלל אלא דעביי בהו
עובדא דרב משחלת
החדש שהיא מוחסת
פריש שכבר בקרוהו
אוחה כשצאה, ולהיא
פירושא בתי' ר"מ היא. ו
ולא היה אפילו כל
המשחלת בחוקת כשרות
עומדת דאמרי רבנן דהיא
האשה שנסא כאן דינו
משחלת בחוקת כשרות
ונגדה, אבל כשנשא
אשה במדינת הים אין
אני יודעים משחלתה
ואין לאשה חוקת
כשרות, הילכך להיא
הבנים צריך ראה אבל
המשחלת בתרומה האב
נאמן כדאיתא בתהמה
שנתאמלה (בתוכות כה,
ב) ומתי' מפרש בכ"ב
שיצא החזיק הבנים
בכתיבם אבן בישתאל
מיוחס להחיק הבנים
שיהיו ראויים לטנהדרין.
וכי' הרי"ם באיסורי ביאה
פ"כ (ת"י). ולא על
הבנים דמיויי בקטנים
וכרוכים אחריה דודאי
מאותה אשה הם. על
הבנים שהם מבני אותה
אשה. מביא ראיה. בעדים
על האשה שהיא מיוחסת
שהיא לא נשאה כאן
מן האשה שמתה אבל אינו מביא
ראיה שהם מן האשה שמתה עמו
למדינת הים דלענין זה שהיא מיוחסת
שהיא כבר דקנוה אלף מאחר שהיא
ראיה שהבנים הם מנאשתו שמתה
במדינת הים אין צריך תו להביא
ראיה שאותה אשה הייתה מיוחסת
לחזרת שם והוליד ממנה אלו בנים
מכאן הם מאחר שלא שמענו שנשא
שהוליד ממנה אלו בנים. ומהאשה
לחזרת שם והוליד ממנה אלו בנים
שהיא מיוחסת ועל הבנים שהם צניה:
על הגדולים ועל הקטנים. ואפילו כרוכין אחריה לשמא צניה של חזרתה היו וגדלתן:
לא

[והן אין מוציאין מידו בלא ראה. וא"ת כיון דתנא דהוא מוציא
מידם אפילו החזיקו בהם בלא ראה כ"ש דאין מוציאין מידו
וי"ל דהא קמ"ל דבראיה מיהא מוציאין דה"ל כיון דלא כתב כדמלתך
על רגלוהי כו"ו אפילו בבראיה לא מפיקי כו"ו. ת"י: מ"י איבא לבימיר
הלבמד הגוף על חוקתו. פ"י ומיהו
נערה יומא דמשלים שית הרי היום
עשויה להשמות וא"כ אין זה חוקה
דנערות ולא חוקה דבגרות ור"י פ"י
דרגילות הן לנא דבקר ואין שייך
חוקה דנערות: אלא הבא מי
מפקא נפשה מחוקה. אי מספקין לה
בנערות הרי היום אין לה חוקה משום
דבר לא מנערות ולא מנערות שהיא
היום עשויה להשמות:
במבחינתו. פ"י צקונטרס
שמכחשת אציה
ואומרת בגרתי מאתמול ולא דק דהא
ציומא דמשלים שית חיריב: וא"כ פ"ד
לא פ"יני אמאי קפיד. כי עזיר רב
יוסף בר מנשיא עובדא במכחשתו
דהא שמואל נמי מודה לרב דאציה
מקודשת אלף ש"מ דפליגי מיהא בלא
מכחשתו דרב נמי דקאמר מילתיה
דאציה מקודשת בלא מנכחשתו ורב
יוסף עזר עובדא כוונתיה ווא"ת
ספרי' דגרסי ודלמא כי עזר רב
יוסף בלא מנכחשתו ולפיכך כעס
שמואל דאפילו רב נמי מודה לשמואל
דחיישין ור"י גט מספק ורב יוסף
עזר עובדא דלא כמד ולא נירא
דהא מתוך לישנא דגמרא משמע דלכל
הפחות כרבי עזיר דקאמר עזר
עובדא כרבי:
והילכתא כוותיה דרב. ואף
על גב דכדוליה גמרא
ק"ל (בבב"ב דף מט): דהילכתא כוותיה
דרב צאסורי' הולך לפסוק כאן
הלכה כמותו משום דאיתא אמוראי
דפסקי כשמואל: מביא ראיה
ע"י הבנים ואינו מביא ראיה ע"י
האשה. פ"י צקונטרס שהאשה היטה
נצדקת כבר ד' אמהות קודם
שהולכה למדינת הים וצגמ' מוקי
בכרוכין אחריה וא"ת מאי קמ"ל
מתני' דאין צריך להביא ראיה על
האשה. פ"י צקונטרס דליון נצדקת כבר
דשזב אין צריך להביא ראיה ועוד
קשה אמאי אצטרך לחזור ולמיתני
הא תמי ליה צרישא לכן פרי"י אין צריך
להביא ראיה על הבנים שהם שלו
דלא אמרינן שלקחה האשה איש אחר
במדינת הים ולא על האשה ושיהיו
בניה דכיון דכרוכין אחריה מתה מביא
ראיה על הבנים ומביא ראיה על הגדולים
ואין צריך להביא ראיה על הקטנים במה
דברים אמורים באשה אחת אבל בשתי
נשים מביא ראיה על האשה ועל הבנים
על הגדולים ועל הקטנים אמר ריש לקיש
לא

מי מוציא מיד מי. הכותב נכסיו לאחרים ולא שיר כלום דק"ל
(צ"ב דף קמו): בשכיב מרע שאין מתנתו מתנה אם עמד דגלי דעתיה
מדלא שיר מידי דלמא מתנתו מתנה היה ואם בריא היה מתנתו מתנה
ועכשיו הוא אומר שכיב מרע הייתי והן אומרים בריא היה מי מוציא
נכסים מיד מי: הוא מוציא מיס.
אם עמדו והחזיקו נכסים ואין צריך
להביא ראיה שהיה שכיב מרע ואם שכיב
בריא עכשיו בשעת חזרה לא אמרינן
מדהשתא צריא מעיקרא בשעת
מתנה נמי צריא: רבי נתן אומר
אם בריא הוא. עכשיו בשעת חזרה
עליו להביא ראיה ואין לה מיימיה
מחוקקין ליה כי השתא והיינו כרבי:
ושמואל דאמר כרבי יעקב. דלא
אזיל בתר השתא אלף אמרינן שמת
בשעת מתנה שכיב מרע היה: הסס
כו'. וכיון דספיקא הוא אמרינן העמד
ממון על חוקה שהיה מוחזק בה
קודם מתנה זו שהיה ספק: מי
איבא למימר העמד הגוף על חוקתו.
ותהו נערה. יומא דמשלם שית אין
צ"ב לא חוקת נערות ולא חוקת בגרות
שהיום היא עומדת להשמות: מי
מפקא נפשה מחוקה. כלומר כי
מספקין לה בנערה מי מספקין לה
מחוקת הרבה נערות ציוס משלם
שית: נמכחשתו. והוא דקמני הרי
היא בוגרת לפניו במכחשתו לאציה
לומר כבר בגרתי מאתמול: כולי
עלמא אציה לר. קפידא הוא דקפיד
עליה ואמר לכל תלמידים נמדה.
חכמה צק קטן שיראים לסמוך על
חכמתם ולהמיר ספק אשם איש:
והאי מדרבנן ייילי ליה. חכמה
צקצק רבה שפכו לו חכמה מיהרה
וקומץ על צינתו להמיר ספק ולומר
מדהשתא בוגרת צפרא נמי בוגרת:
אמאי קפיד. הא רב נמכחשתו
קאמר והאי דעזר עובדא כוונתיה
מנכחשתו עזר אלף ודאי בלא
מנכחשתו פליגי והאי צקצק ודלמא
עזר עובדא: באתנ' אינו צריך
להביא ראיה לא על האשה. שהיא
מיוחסת שכבר ד' דקוה כשנשאה: ולא
על הבנים. כלמוקי בגמרא בקטנים
וכרוכים אחריה דבחוהק אמנן הן
ואין צריכים (א) לישם ע"י עדים: מביא
ראיה על הבנים. שהיו בני אותה
אשה: ואין צריך להביא ראיה על
האשה. שהיתה מיוחסת לפי שכבר
צ' דקוה אחריה כשנשאה כאן: מביא
ראיה על האשה. שהיא מיוחסת
ואינו מביא ראיה על הבנים שהרי
כרוכין אחריה: מסה ואלו בניה.
שאין כאן שום הוכחה מביא ראיה על
האשה שהיא מיוחסת ועל הבנים
שמאותה אשה היו: גב' ופולן.
דקמני מתינתין א"ל להביא ראיה על
הבנים: דכרוכין אחריה. מדבקין
אלה: ס"ד נשאתי אשה במדינת

מי מוציא מיד מי. הכותב נכסיו לאחרים ולא שיר כלום דק"ל
(צ"ב דף קמו): בשכיב מרע שאין מתנתו מתנה אם עמד דגלי דעתיה
מדלא שיר מידי דלמא מתנתו מתנה היה ואם בריא היה מתנתו מתנה
ועכשיו הוא אומר שכיב מרע הייתי והן אומרים בריא היה מי מוציא
נכסים מיד מי: הוא מוציא מיס.
אם עמדו והחזיקו נכסים ואין צריך
להביא ראיה שהיה שכיב מרע ואם שכיב
בריא עכשיו בשעת חזרה לא אמרינן
מדהשתא צריא מעיקרא בשעת
מתנה נמי צריא: רבי נתן אומר
אם בריא הוא. עכשיו בשעת חזרה
עליו להביא ראיה ואין לה מיימיה
מחוקקין ליה כי השתא והיינו כרבי:
ושמואל דאמר כרבי יעקב. דלא
אזיל בתר השתא אלף אמרינן שמת
בשעת מתנה שכיב מרע היה: הסס
כו'. וכיון דספיקא הוא אמרינן העמד
ממון על חוקה שהיה מוחזק בה
קודם מתנה זו שהיה ספק: מי
איבא למימר העמד הגוף על חוקתו.
ותהו נערה. יומא דמשלם שית אין
צ"ב לא חוקת נערות ולא חוקת בגרות
שהיום היא עומדת להשמות: מי
מפקא נפשה מחוקה. כלומר כי
מספקין לה בנערה מי מספקין לה
מחוקת הרבה נערות ציוס משלם
שית: נמכחשתו. והוא דקמני הרי
היא בוגרת לפניו במכחשתו לאציה
לומר כבר בגרתי מאתמול: כולי
עלמא אציה לר. קפידא הוא דקפיד
עליה ואמר לכל תלמידים נמדה.
חכמה צק קטן שיראים לסמוך על
חכמתם ולהמיר ספק אשם איש:
והאי מדרבנן ייילי ליה. חכמה
צקצק רבה שפכו לו חכמה מיהרה
וקומץ על צינתו להמיר ספק ולומר
מדהשתא בוגרת צפרא נמי בוגרת:
אמאי קפיד. הא רב נמכחשתו
קאמר והאי דעזר עובדא כוונתיה
מנכחשתו עזר אלף ודאי בלא
מנכחשתו פליגי והאי צקצק ודלמא
עזר עובדא: באתנ' אינו צריך
להביא ראיה לא על האשה. שהיא
מיוחסת שכבר ד' דקוה כשנשאה: ולא
על הבנים. כלמוקי בגמרא בקטנים
וכרוכים אחריה דבחוהק אמנן הן
ואין צריכים (א) לישם ע"י עדים: מביא
ראיה על הבנים. שהיו בני אותה
אשה: ואין צריך להביא ראיה על
האשה. שהיתה מיוחסת לפי שכבר
צ' דקוה אחריה כשנשאה כאן: מביא
ראיה על האשה. שהיא מיוחסת
ואינו מביא ראיה על הבנים שהרי
כרוכין אחריה: מסה ואלו בניה.
שאין כאן שום הוכחה מביא ראיה על
האשה שהיא מיוחסת ועל הבנים
שמאותה אשה היו: גב' ופולן.
דקמני מתינתין א"ל להביא ראיה על
הבנים: דכרוכין אחריה. מדבקין
אלה: ס"ד נשאתי אשה במדינת

מי מוציא מיד מי. הכותב נכסיו לאחרים ולא שיר כלום דק"ל
(צ"ב דף קמו): בשכיב מרע שאין מתנתו מתנה אם עמד דגלי דעתיה
מדלא שיר מידי דלמא מתנתו מתנה היה ואם בריא היה מתנתו מתנה
ועכשיו הוא אומר שכיב מרע הייתי והן אומרים בריא היה מי מוציא
נכסים מיד מי: הוא מוציא מיס.
אם עמדו והחזיקו נכסים ואין צריך
להביא ראיה שהיה שכיב מרע ואם שכיב
בריא עכשיו בשעת חזרה לא אמרינן
מדהשתא צריא מעיקרא בשעת
מתנה נמי צריא: רבי נתן אומר
אם בריא הוא. עכשיו בשעת חזרה
עליו להביא ראיה ואין לה מיימיה
מחוקקין ליה כי השתא והיינו כרבי:
ושמואל דאמר כרבי יעקב. דלא
אזיל בתר השתא אלף אמרינן שמת
בשעת מתנה שכיב מרע היה: הסס
כו'. וכיון דספיקא הוא אמרינן העמד
ממון על חוקה שהיה מוחזק בה
קודם מתנה זו שהיה ספק: מי
איבא למימר העמד הגוף על חוקתו.
ותהו נערה. יומא דמשלם שית אין
צ"ב לא חוקת נערות ולא חוקת בגרות
שהיום היא עומדת להשמות: מי
מפקא נפשה מחוקה. כלומר כי
מספקין לה בנערה מי מספקין לה
מחוקת הרבה נערות ציוס משלם
שית: נמכחשתו. והוא דקמני הרי
היא בוגרת לפניו במכחשתו לאציה
לומר כבר בגרתי מאתמול: כולי
עלמא אציה לר. קפידא הוא דקפיד
עליה ואמר לכל תלמידים נמדה.
חכמה צק קטן שיראים לסמוך על
חכמתם ולהמיר ספק אשם איש:
והאי מדרבנן ייילי ליה. חכמה
צקצק רבה שפכו לו חכמה מיהרה
וקומץ על צינתו להמיר ספק ולומר
מדהשתא בוגרת צפרא נמי בוגרת:
אמאי קפיד. הא רב נמכחשתו
קאמר והאי דעזר עובדא כוונתיה
מנכחשתו עזר אלף ודאי בלא
מנכחשתו פליגי והאי צקצק ודלמא
עזר עובדא: באתנ' אינו צריך
להביא ראיה לא על האשה. שהיא
מיוחסת שכבר ד' דקוה כשנשאה: ולא
על הבנים. כלמוקי בגמרא בקטנים
וכרוכים אחריה דבחוהק אמנן הן
ואין צריכים (א) לישם ע"י עדים: מביא
ראיה על הבנים. שהיו בני אותה
אשה: ואין צריך להביא ראיה על
האשה. שהיתה מיוחסת לפי שכבר
צ' דקוה אחריה כשנשאה כאן: מביא
ראיה על האשה. שהיא מיוחסת
ואינו מביא ראיה על הבנים שהרי
כרוכין אחריה: מסה ואלו בניה.
שאין כאן שום הוכחה מביא ראיה על
האשה שהיא מיוחסת ועל הבנים
שמאותה אשה היו: גב' ופולן.
דקמני מתינתין א"ל להביא ראיה על
הבנים: דכרוכין אחריה. מדבקין
אלה: ס"ד נשאתי אשה במדינת

מוסף תוספות

א. ולא אמרינן גלי
דעתיה דלא גמרי ומקני
כיון שלא רצה לכתוב
השטר כדמחלך על
רגליוו בשוקא כמו
שכתוב בשאר שטרות של
בריות. מ"ט. ב. אלף

במכחשתו לומר קים לה
שהיא בוגרת בצפרא.
ש. ג. והוא איסורא
הוא. רע"ב. ד. דאמרינן
פסק כשמואל ויכין
דהוה פלוגתא דאמימר
ורב אשי פסק תלמודא
כרב ורב אשי. שס.
ה. שהם בניו, וא"כ
להביא ראיה על האשה
כלומר א"כ להביא ראיה
שהם מאשתו שהלכה עמו
למדינת הים, ואין לחוש וכו'.
מוס' הלא"ה.

*נראה שכתבן הוא החסך לשון רש"י. ועי' רמב"ם שם.

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

פ.

עין משפט
נר מצוה

צח א מיי פ"כ מלכות
א"כ הלכה ו' טושיע
א"ע סימן ו' ספק ו'
כג"כ:

צמ ב מיי פ"א מהל'
אפורי צלה ה' כ
טושיע א"ע ס' ב ספק
ו' וסימן ט' ספק ו'
ק ב מיי שם ה' כ סג
לארין קול טושיע י"ד
ס' קס ספק ו':

קא ד מיי שם ה' כ
קב ד מיי פ"ז מהל'
שאר אבות הטומאות
הלכה ג':

קג ד מיי שם ה' כ
קד ד מיי שם ה' ד':

מוסף תוספות

א. דאין זו מחלוקת
חדשה. מוס' ה"ל"ש.
ב. וכל מידי דשיך
לכהונה קרי קדשי הגבול.
ג. לאו היינו להשיאו
שם אלא יוחסין קרובה
דע"ה. מוס' ט"ו.
ד. ואיני שלא נמצא בצק
בירו מטמאין חמין
הנאי וכו'. ולא נקט הכ
בצק בירו אלא לרבותא
דא"פ דא"פ חולין בארס
טהור. שם ה'. דר"פ
שיך באוכלין ומשקין,
כדמ"ר וכו'. שם.
ו. א"ע שאין היטויני
אלא במקום הטומאה
טהור וכו'. א"ע שסמ
תינוק טמא היינו ממגע
גדו. והתם טהור היינו
מטומאת מה קחמ' א"כ
מידי בתינוק וכו' ע"ש.
ז. ודחי ספ"גא ופ"גא
וליהושב ספק טומאה.
ח. דרוב תינוקות
מטמאין לא חיי רוב גבור,
ומשום נראה כאלו הוא
רוב עשאוהו כמו שיש בו
דעת לישאל. מוספות חולין
פ: ד"ה סוף (ועי' ע"ה מוס')
מה ית: ד"ה מיעוט).

תוס' ר"י הזקן

[בקדשי הגבול]. שאם
כהן הוא אכילת בנים
בקדשי הגבול. אבל אם
יש בנות אין ישיאות
לכהונה עד שביאו ראייה
שהן בנותיהן של זו.
ואפילו ליוחסין. סב"כ
אחוקה דהואיל ורובין
אחריה בחוקה אמן הן
אפילו לענין דנין נפשית
כדמ"ר ואודא ר' יוחנן
לטעמיה.

לא שנו. דממכין אכרובין אלא לקדשי הגבול. אם כהן הוא אכילת
בקדשי הגבול משהביא ראייה על אשה זו שהיא כשירה לכהונה סומכין
על הבנים הכרוכין אחריה לומר צינה הן ואינן חללין. אבל ליוחסין.
אם יש בהן בנות אינן נשואות להבנים עד שיביאו ראייה שהן צנוניות
של זו: ור' יוחנן אמר אפילו ליוחסין.

סמכין אחוקה שהן כרוכין אחריה:
ואודא רבי יוחנן לטעמיה. דאמר
סמכין אחוקה שהוחזקו לייכך אלא
בחוקה שהיא א' אמו אפילו לענין דיני
נפשות לישקל ולשרף זה על זה
דלקמן וכ"ש ליוחסין להכשר כהונה:
מלקין על החוקה. על דבר שאנו
מחזיקים בו ופילו אין עדות בדבר:
שורפים וסוקלין בו. כדמפרש להו
ואזיל: ואין שורפין טרומה על החוקה.
דבר שהוא טמא ממוך חוקה ולא
ממוך שהוא ראייה ונגע צמרומה כגון
תינוק שהוא טמא ממוך טמא
שמחפש באשפה שיש שם נצילות
ושלדים ונגע צמרומה אין שורפין אלא
מולין כדמפרש טעמא כדאמרין
העמד עיפה על חוקה טהרה ואילו
הוא ממיטעו מיעויות (הוא) שלא

תיפח: החוקה נדה כשיטעויה.
שלא שכינתיה שהיא היום היתה
מלוכשת בגדי נדות: איש ואשה
סיוק וסיוק שהגדילו כסוד הבית.
בחוקה שהיא אשמו ולאו בנייה ואין
אנו מכירין בהם צדעות גמורה: נסוקלין
זק על זה. אם צא הן על האשה
והן על הן עליה משום צא על אמו
והיא עליו: ונשרפין זה על זה. אם
צא האיש על הצמ דבמו צשריפה:
וסינוק מורכב על כפיפה והגדילתו.

בחוקה צנה: וצלק צירו. צדוע
שטל מן העיפה: לטפח. צשריפה
ונצלות צאשפה: סמוך מיעוטה.
דאין מטפחים לחוקה דעיפה ואימרת
רובא דמטמאין דלר' מאיר לא צטיל
מעוטה לגמרי דשמעינן ליה (מה
דף ג'). דחייב למיעוטה הילכך
במקומו עומד וכי משכח מידי
לאינטרופיה צדיה מטטרף: מיעוטה
כמאן דליטיה דמי. דצטיל ליה לגבי
רובא ורצנן לטעמיהו דלא חיישי
(נדה י"ח). וזו היא
ששורפין עליה את
התרומה. חוקה זו שאנו
מחזיקין כסוד רוב טעויות
החוקה לעשותה כחיי
ולשוק עליה תרומה (שם).

לא שנו אלא בקדשי הגבול אבל ביוחסין לא
רבי יוחנן אמר אפילו ביוחסין ואודא רבי
יוחנן לטעמיה דא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן
במלקין על החוקה סוקלין ושורפין על
החוקה ואין שורפין תרומה על החוקה
מלקין על החוקה כרב יהודה דאמר רב
יהודה החוקה נדה בשכינותיה בעלה לוקה
עליה משום נדה סוקלין ושורפין על החוקה
כדרכה בר רב הונא דאמר רבה בר רב הונא
איש ואשה תינוק ותינוק שהגדילו בתוך
הבית נסוקלין זה על זה ונשרפין זה על זה א"ר
שמעון בן פזי אמר רבי יהושע בן לוי משום
בר קפרא ימעשה באשה שבאת לירושלים
ותינוק מורכב לה על כתיפה והגדילתו ובא
עליה והביאום לבית דין וסוקלום לא מפני
שבנה ודאי אלא מפני שברוך אחריה ואין
שורפין תרומה על החוקה דאמר ר' שמעון
בן לקיש שורפין על החוקה ור' יוחנן אומר
אין שורפין ואודו לטעמיהו ור' דנתן תינוק
שנמצא בצד העיפה ובצק בירו ר"מ מטהר
החכמים המטמאין מפני שדרכו של תינוק
לטפח והוינן בה מאי טעמיה דר"מ קסבר רוב
תינוקות מטמאין מיעוטה אין שורפין עליה
בחוץ טהרה עומדת וסמוך מיעוטה לחוקה
איתרע ליה רובא ורבנן מיעוטה כמאן דליתא
דמי רובא וחוקה (רובא עדיף א"ר ל' משום
רבי אושעיא זו היא ששורפין עליה את
התרומה ר' יוחנן אמר אין זו חוקה ששורפין
עליה תרומה אלא איזו חוקה לרבי יוחנן
ששורפין עליה את התרומה כדתנן יעיסה
בתוך הבית ושרצים וצפרדעים מטמאין שם
וגמצאו חתיכות בעיפה אם רוב שרצים טמאה
אם רוב צפרדעים טהורה תניא כותיה דרבי
יוחנן שני דברים אין בהם דעת לישאל
ועשאוהו חכמים כמה שיש בהם דעת לישאל
תינוק ועוד אחרת תינוק הוא דאמרן ועוד
אחרת מאי היא יעיסה בתוך הבית
ותרנגולים ומשקים טמאים שם וגמצאו
נקורים

אחוקה ואיתרע ליה רובא.
צדריש פרק בתרא דיצמות (דף ק"ט). אמרין גבי האשה שהלך בעלה
למדינת הים וצרתה עמו ושמעה האשה שמת בעלה ר' מאיר אומר
לא תנשא ולא מתיצמת לפי דרוז נשים מתעברות ויולדות ואיכה
למימר שהצרה שהלכה עמו ילדה והיא האשה שנצורה פטורה מן
היצום ומיעוט מפילות ילידהו וקאמר ר"מ דאמרין סמוך מיעוטה
לחוקה שהייתה צדוקה וזוקה ליצום כשהלך בעלה למדינת הים
ולא היה לו צנים והוא ליה פלגא ופלגא כלומר דמיעוטה וחוקה
שחזרין כנגד אותן רוב נשים מתעברות ויולדות והוא פלגא
ופלגא ולא תנשא ולא תתייבס וכמו כן אית לן למימר הכא וכו' תימא

הכי נמי והא דמטהר רבי מאיר היינו משום דתינוק אין זו דעת לישאל וכל ספק שאין זו דעת לישאל אף צדשות היחיד ספיקו טהור וכו'
דהא צדיה אמרין בסמוך צשמעתין דעשאוהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל וי"ל שאין זה רוב חשוב אלא רוב גרוע' לכך מרעי ליה
מיעוטה וחוקה ותדע שאין חשוב מדאמרין בסמוך עשאוהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל ולכן מטמאין את העיפה ואי הוא רוב חשוב
אפילו אין בו דעת לישאל הוא לן לטמוי וע"כ ריך לומר כן דאם לא כן קשה אליצא דרבנן דהא רבנן קאמרין התם גבי הלך בעלה
למדינת הים ושמעה שמת תנשא דקסברי דמיעוט כמאן דלימיה דמי ורובא וחוקה רובא עדיף ואם כן אמאי קאמר הכא רבי יוחנן
אליצא דרבנן אין זו חוקה ששורפין עליה תרומה אלא שמע מינה שאין זה רוב חשוב ולפיכך התם דרוז חשוב תנשא (ו' ולפי זה ינחא שם
שמקשים העולם דקשה להו בני שני דברים אין זו דעת לישאל ועשאוהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל וקא חשיב ו' דתינוק ומקמין מאי אירייה שיש
בו דעת לישאל תיפוק ליה משום דצדיה להו לרבנן צמיעוטה כמאן דלימיה ורובא וחוקה רובא עדיף וא"כ אפילו אין בו דעת לישאל טמא
דהא אין זה ספק טומאה אלא ודאי טומאה (שם) ש"מ שאין זה רוב חשוב ואי לאו דעשאוהו חכמים כמי שיש בו דעת לישאל לא היו מטמאים:
רבי

עשרה יוחסין פרק רביעי קידושין

פא.

עין משפט נר מצוה

ק"ג א טושיע ארבע סי
כ עפ"י ה' בגימטרי:
ק"ד ב ג מ"י פ"ב ה"ג
אסורו ביאה ה"ג ג
פמ"ג לאון קמ טושיע
ארבע סימן כב ספ"ג ב:
ק"פ ד מ"י פ"ד ה"ג
מסדתי ה"ג
ש"ע ארבע סי קמ
ספ"ג ב:
ק"פ ה מ"י פ"ב ה"ג
אסורו כב ספ"ג ב:
ק"ו ו מ"י טושיע שס
ספ"ג ב:
ק"ח ז מ"י טושיע
ספ"ג ב:
ק"ט ח מ"י טושיע ה"ג
טושיע שס ספ"ג ו:

לענין רש"י

קובישיטער א"א אסור
(הלך מהרמח"ב)
מושיע את הבת
או את הטום (בראורא)
דרישוד"א
ירושלמי [א"א] ק"הין.
פגימות
ולג"מ [מלניץ] פנעים.

תום ר"ח חוקן

למקבו. וצריך להתחק
משום צניעות. [מפרשים
לו שני תלמידי
המקנא לאשתו
ולמעלה אותה לירושלים
להשקתה. ת"ח שידע
שאתה לבעל וחרו בו
אם יבא עליה. דל כרעך.
מהר ללכת שנקייצתה.
ומסתברא דלפני משורת
הדין עבר שרצה להתרחק
מן הכבוד ובלע לכל
שני אנשים כשרים מותר.
וחבירו. רבי (יבמה)
[צדוק] ורב כהנא. מלקין.
מי שנתיהרד עם אשה
מלקין שניהם מכת מדרות
ואם אשת איש היא
אוסרים אותה לבעלה.
אמר רב [אשין]. הא
דאמר רב מלקין דוקא
פניה אבל באשת איש
אין מלקין אותה וכו"ש
שאלו אורסין אותה,
שאם אתה מלקה אמרו
שיוצאה לסיפק הלוק
אותה דהאידנא ליכא
מיתת ב"ד. מלקין פ"ש
אשת איש שנתיהרהר
ומירויע שמשו על יחוד
הלוקה ולא משום גנות.
והר"ם (פכ"א) [אשין]
ה"ג דקדושה [כתב]
מלקין פניה על היחוד
ומכירו שמשו על יחוד
הוא. מר נמי לילקין
ולגמרו. גבי אשת איש.
בהא. במלקין ולא
שמע בהכרה ויוצא
לעו על הבנים. על
לא טובה. מי שיצא
עליו קול שהוא עובר
עבירות דמלקין אותו.
[אל בנין]. דבני עלי
כתוב לאו, לא טובה
לאו הוא. אפסרא. פ"ש
קבישט"ר. כמו אפסר
בהמה. ומקרי. לפני
הלוקה אל בני להודיע
שמפני זה לוקה. אין
הוששין משום יחוד.
להלקותה. דכיוון יפתא.
שאכלו. שקולו דגא.

לאחריו ציה. שאם יבא עליה אין מים זוקקין אותה: לא שנו.
ס' דלמך אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמה י'ענדך אחד לנקביו. ובעי
התרחק לנעויות: דניהו עליה סהדי. אם יבא עליה ויעירו לפני
ז"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעיוך. מהר ללכת שנקדמנה:
נגון און. בתמינה: רבי הנינא בר
פפי וחזיריו. רבי ז'דוק ורז כהנא
פ"ק [לעיל דף ט"ג]. מלקין על היחוד.
מדרות: ואין אוסרין. אשת איש על
צבלה מתמת ייחוד: לא אהרו.
דמלקין: אשה מואלה לעו. שיאמרו
ראוה שזינתה לך הלוקה והאידינא
ליכא מיתת צית דין למיקטלינהו: מר
זונרנא מלקי. על ייחוד אשת איש
ומכרו עליה שלא זינתה אלא נתיחדה:
על לא טובה השמועה. מי שיואל קול
עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו.
דלא טובה השמועה לאו הוא דכמי
צבני עלי אל בני לאו יש כאל על לא
טובה השמועה: אפסרה. כצטער"א:
ומקרי ליה. קורא לפניו אל בני
להודיע שעל לאו זה הוא לוקה: בעלה
צביר אין חוששין לה משום יחוד.
ה' להלקות דממפני מבעל' השתא
אחי: שקולו דרגא. שאכלו בעליה
ויקרו רז יוסף ואשתו והוא נשאר
בעליה. שקולו דרגא ממותי צבני שלא
ירד ותיחד: שזעזעיה. בעלת ברית
לו: אנשים בחוץ. צבית החילון: וגשים
צבנימי אין חוששין משום יחוד.
שהחילונים אין להם דרך לפנים ואין
ימיחד האיש אחד עם הנשים אצל
הפנימיים יש להם דרך לחוץ הילכן
אנשים צבנים וגשים בחוץ חוששין
שמה יאל אחד מהם וימיחד עם
הנשים: איפכא. אנשים בחוץ וגשים
צבנים חוששין שמה יכנס האחד לפנים
ולא ירגישו צו חזיריו אנשים צבנים
וגשים בחוץ אין חוששין שמה תכנס
היא לפנים: ואם תכנס היא לפנים לא
איכפת לן דאשה מתייחדת עם שני
אנשים ואם אחד מן ה' יואל לבין הנשים
אין זה ייחוד דמיסתפי שמה יאל אחד
ס' מן אחריו שהרי דרך הפנימיים על
החילונים: גולפי. מקום קבולת אנשים
וגשים או לדשה או לחופה היה מסדר
קנקנים של חרס הכרה ציניהם שאם
יבאו זה אל זה יקשקשו וישמע קול:
דייר. לשון דרי דרי (מגילה דף י"ב).
שורות שורות: דייר קנס. מסדר
קנים שהעובר עליהן קולם נשמע:
ספגא דשסא ריגלא. ריעוע של ימות
השנה ליחוד ולעצירה ימות הרגל יש
קבולת אנשים וגשים לשמוע דרשה
ונתנים: ונושאים זה עם זה. סקבא
דרישוד"א צלעו' כמו דמסקב להו
לחמריהו (צ"מ דף ט"ג). אפוקינהו.
שלוה עליהם לפדותם ומתנוס בעלייתו:
צבדי דקא חלפא חדא מינייהו. שהיתה
עוברת אלל פי ארובה שמן העלייה
צבית: נפל נהורא צאיפומא. נפל אור
צבית דרך פי העליה שהו פניה
מאירות: וקא פליק. לתוצעה:
אפשח. הרחיב ופיסק רגליו לעמוד
צמוקו צחוקה להמגבר על יצרו: אמר
נורא צי עמרם. הזעיק בני השכונה

לאתרווי ביה (אמר) רב יהודה אמר רב א"ל ש
אלא בעיר אבל בדרך עד שיהיו שלשה
שמה יצטרך אחד מהם להשתין ונמצא אחד
מתייחד עם הערוה נימא מסייע ליה מוסרים
לו שני תלמידי חכמים שמה יבא עליה בדרך
תרי ואיהו הא תלתא התם כי היכי דניהו
עליה סהדי רב ורב יהודה הוון קאזלי באורחא
הוה קאזלא ההיא אתתא קמיהו א"ל רב לרב
יהודה דל כרעיוך מקמי גיהנם אמר ליה
והא מר הוא דאמר בכשרים כגון אלא אלא כגון
(א) מ"י יימר דככשרים כגון אלא אלא אלא כגון
מאי כגון ר' רבי הנינא בר פפי וחזיריו (א) אמר
רב ימלקין על ייחוד ואין אוסרין על הייחוד
אמר רב אשי ילא אמרן אלא בייחוד פנויה
אבל בייחוד דאשת איש לא שלא תהא מוציא
לעו על בניה (א) מר זוטרא מלקי ומכרו א"ל
רב נחמן מפדחתיא לרב אשי מר נמי לילקין
ולכרו א"ל איבא דשמע בהא ולא שמע בהא
אמר רב ימלקין על לא טובה השמועה
שנאמר יאל בני כי לא טובה השמועה מר
זוטרא מותיב (א) לה אפסירה על כתפיה ומקרי
ליה אל בני אומר רבה ה' בעלה בעיר אין
חוששין משום ייחוד אמר רב יוסף פתח
פתוח לרשות הרבים אין חוששין משום ייחוד
רב ביבי איקלע לבי רב יוסף בתר דכרך
ריפתא אמר להו שקולו דרגא מתותי ביבי
והא אמר רבה בעלה בעיר אין חוששין משום
ייחוד ישאני רב ביבי דשושביניתיה הואי
וגייסא ביה אמר רב כהנא אנשים מבחוץ
וגשים מכפנים אין חוששין משום ייחוד

אנשים מכפנים וגשים מבחוץ חוששין משום ייחוד במתניתא תנא איפכא
אמר אביי ה' השתא דאמר רב כהנא הכי ותנא מתניתא איפכא (א) אלא נעביד
לחומרא אביי דייר גולפי רבא דייר קנה אמר (א) אבין (א) סקבא (א) דשתא ריגלא הנך
שבוייתא דאתא לנהרדעא אסקינהו לבי רב עמרם סהדיא אשקולו דרגא
מקמייהו בהדי דקא חלפא חדא מינייהו נפל נהורא באיפומא שקליה רב עמרם
לדרגא דלא הוון יכלין בי עשרה למדלייא דלייא לחודה סלוק ואזיל כי כמא
לפלגא דרגא איפשח רבא קלא נורא בי עמרם אתו רבנן אמרו ליה כסיפתינן
אמר להו מוטב תיכספו בי עמרם בעלמא הדין ולא תיכספו מיניה לעלמא
דאתי אשבעיה דינפק מיניה נפק מיניה כי עמודא דנורא אמר ליה חזי דאת
נורא ואנא בישראל ואנא עדיפנא מינך רבי מאיר הוה מתלוצץ בעוברי עבירה
יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא בהך גיסא דנהרא לא הוה מברא נקמ מצרא
וקא עבר כי מטא פלגא מצרא שבקיה אמר אי לאו דקא מכרו ברקיעא זוהרו
בר' מאיר ותורתו שוייתה לרמך תרתי מעי ר' עקיבא הוה מתלוצץ בעוברי
עבירה יומא חד אידמי ליה שמן כאיתתא בריש דיקלא נקטיה לדיקלא
וקסליק ואזיל כי מטא לפלגיה דדיקלא שבקיה אמר אי לאו דמכרו ברקיעא
זוהרו ברבי עקיבא ותורתו שוייתה לרמך תרתי מעי פלימו הוה רגיל
למימר כל יומא (א) גירא בעיניה דשמן יומא חד מעלי יומא דכיפורי הוה אידמי
ליה כעניא אתא קרא אבבא אפיק ליה ריפתא אמר (א) ליה יומא כי האידנא
כולי עלמא גואי ואנא אבראי עייליה וקריבו ליה ריפתא אמר (א) ליה יומא
כי האידנא כולי עלמא אתכא ואנא לחודאי אתויהו אותבוהו אתכא הוה
יחיב מלא נפשיה שיחנא וכיבי עליה והוה קעביד (א) ביה מילי דמאים (א) א"ל

תיב

ליאסף ולבא לכבוד הדליקה כדי שחלד מיארו שיתבייש מן: אסו רבנן. שהיו סבורים (א) שהיה שם ליקה: אשבעיה. רב עמרם ליכר
הרע שיאל ממנו: מסולנץ ענעצירה. אומר שנקל הוא להמגבר על יצרו אם היו רוצים: אידימי ליה שטן. שהוא ילך הרע: צנך גיסא
דמצרא. ללד השני שמעבר המים: לא הוה מצרא. ספינות המעצרות: נקט מצרא. חזל ממוח משפת הנהר אל שפתו ואוחזין בו
(ח) לבא על דף קר המוטל צרוחב הנהר: שנקיס. הילך לרבי מאלי: אסכא. על השלחן אוכלין: ועיניו. ולגין המואילין לימה ומאוסין:
מיצ

וא"ע"פ שהאשה כשתצא תתיחד עם האנשים לא יאכפת לה, דאשה מותרת עם שני אנשים.

ס' דלמך אשה מתייחדת עם שני אנשים: שמה י'ענדך אחד לנקביו. ובעי
התרחק לנעויות: דניהו עליה סהדי. אם יבא עליה ויעירו לפני
ז"ד ולא ימחו עליה מגילה: דלי כרעיוך. מהר ללכת שנקדמנה:
נגון און. בתמינה: רבי הנינא בר
פפי וחזיריו. רבי ז'דוק ורז כהנא
פ"ק [לעיל דף ט"ג]. מלקין על היחוד.
מדרות: ואין אוסרין. אשת איש על
צבלה מתמת ייחוד: לא אהרו.
דמלקין: אשה מואלה לעו. שיאמרו
ראוה שזינתה לך הלוקה והאידינא
ליכא מיתת צית דין למיקטלינהו: מר
זונרנא מלקי. על ייחוד אשת איש
ומכרו עליה שלא זינתה אלא נתיחדה:
על לא טובה השמועה. מי שיואל קול
עליו שהוא עובר עבירות מלקין אותו.
דלא טובה השמועה לאו הוא דכמי
צבני עלי אל בני לאו יש כאל על לא
טובה השמועה: אפסרה. כצטער"א:
ומקרי ליה. קורא לפניו אל בני
להודיע שעל לאו זה הוא לוקה: בעלה
צביר אין חוששין לה משום יחוד.
ה' להלקות דממפני מבעל' השתא
אחי: שקולו דרגא. שאכלו בעליה
ויקרו רז יוסף ואשתו והוא נשאר
בעליה. שקולו דרגא ממותי צבני שלא
ירד ותיחד: שזעזעיה. בעלת ברית
לו: אנשים בחוץ. צבית החילון: וגשים
צבנימי אין חוששין משום יחוד.
שהחילונים אין להם דרך לפנים ואין
ימיחד האיש אחד עם הנשים אצל
הפנימיים יש להם דרך לחוץ הילכן
אנשים צבנים וגשים בחוץ חוששין
שמה יאל אחד מהם וימיחד עם
הנשים: איפכא. אנשים בחוץ וגשים
צבנים חוששין שמה יכנס האחד לפנים
ולא ירגישו צו חזיריו אנשים צבנים
וגשים בחוץ אין חוששין שמה תכנס
היא לפנים: ואם תכנס היא לפנים לא
איכפת לן דאשה מתייחדת עם שני
אנשים ואם אחד מן ה' יואל לבין הנשים
אין זה ייחוד דמיסתפי שמה יאל אחד
ס' מן אחריו שהרי דרך הפנימיים על
החילונים: גולפי. מקום קבולת אנשים
וגשים או לדשה או לחופה היה מסדר
קנקנים של חרס הכרה ציניהם שאם
יבאו זה אל זה יקשקשו וישמע קול:
דייר. לשון דרי דרי (מגילה דף י"ב).
שורות שורות: דייר קנס. מסדר
קנים שהעובר עליהן קולם נשמע:
ספגא דשסא ריגלא. ריעוע של ימות
השנה ליחוד ולעצירה ימות הרגל יש
קבולת אנשים וגשים לשמוע דרשה
ונתנים: ונושאים זה עם זה. סקבא
דרישוד"א צלעו' כמו דמסקב להו
לחמריהו (צ"מ דף ט"ג). אפוקינהו.
שלוה עליהם לפדותם ומתנוס בעלייתו:
צבדי דקא חלפא חדא מינייהו. שהיתה
עוברת אלל פי ארובה שמן העלייה
צבית: נפל נהורא צאיפומא. נפל אור
צבית דרך פי העליה שהו פניה
מאירות: וקא פליק. לתוצעה:
אפשח. הרחיב ופיסק רגליו לעמוד
צמוקו צחוקה להמגבר על יצרו: אמר
נורא צי עמרם. הזעיק בני השכונה

תורה אור השלם

- אל בני כי לא טובה השמועה אשר אנכי שמע מעברים עם:

הנהרות הב"ח

(א) נבא אלה למי (מי יימד
דככשרים) ח"מ וי"ח ס"א
אין זה: (ב) שם והיה
קעביר מילי דמיאמיס
לכלל ותבת ביה נמחק:
רבי רש"י ד"ה נמחק:
וה' להלקות. צ"ב כולמך
(א) מן אחריו שהרי דרך הפנימיים על
החילונים: גולפי. מקום קבולת אנשים
וגשים או לדשה או לחופה היה מסדר
קנקנים של חרס הכרה ציניהם שאם
יבאו זה אל זה יקשקשו וישמע קול:
דייר. לשון דרי דרי (מגילה דף י"ב).
שורות שורות: דייר קנס. מסדר
קנים שהעובר עליהן קולם נשמע:
ספגא דשסא ריגלא. ריעוע של ימות
השנה ליחוד ולעצירה ימות הרגל יש
קבולת אנשים וגשים לשמוע דרשה
ונתנים: ונושאים זה עם זה. סקבא
דרישוד"א צלעו' כמו דמסקב להו
לחמריהו (צ"מ דף ט"ג). אפוקינהו.
שלוה עליהם לפדותם ומתנוס בעלייתו:
צבדי דקא חלפא חדא מינייהו. שהיתה
עוברת אלל פי ארובה שמן העלייה
צבית: נפל נהורא צאיפומא. נפל אור
צבית דרך פי העליה שהו פניה
מאירות: וקא פליק. לתוצעה:
אפשח. הרחיב ופיסק רגליו לעמוד
צמוקו צחוקה להמגבר על יצרו: אמר
נורא צי עמרם. הזעיק בני השכונה

הנהרות הגר"א

[א] נבא מר זוטרא מלקין
ובכשרים פי המינדי דקלי
אפוקיה. (הגר"א כפסיו
ה"פ על ה"א ע"ט):

מוסף רש"י

מלקין על היחוד. מכת
מדרות. ואין אוסרין.
אשת על בעלה שפול יחוד
בעלמא (חברות י"א).

מוסף תוספות

א. אם מתייחדת עם עבד
בית וממור. מוס' ה"א ע"ב
ב. ועבד מעלה ביוחסין
דלא מהימנא במינו דאי
בעיה אמרה לא בעבדתי
דיכון דאין אפוסרופסין
לעיות היא יראה שמה
אם תמור לא בעבדתי לא
יאמינו לה. מוס' ה"א ע"ב.